

капалъ прозраченъ медъ, билъ залепенъ за него. Съ ръмжене и, като търкалъ муцунката си о дървото, Теди отхапалъ парче отъ ароматната пита, заедно съ пчелитъ, които били по него.

Никога въ живота си, дори и на сънъ, той не билъ виждалъ нищо подобно! Парливата болка по муцуната му не била нищо въ сравнение съ това чудесно лакомство! Той си отхапалъ още едно парче — и на кората не останало нищо. Тогава той я захвърлилъ на земята.

Пчелитъ изчезнали. Останали само тѣзи, които го ужилили; тѣ се търкаляли сега безъ жило, обречени на смъртъ.

Жилището имъ било разрушено и тѣ бързали да прибератъ това, което могатъ да задигнатъ. Сжщата грижа ималъ и Теди. Той се премѣстилъ на онази страна на дървото, кждето билъ отворътъ, пѣхналъ дебелата си лапа въ срѣдата на кошера, измѣкналь голѣмо парче пита и започналь да го яде, като бързалъ, сякашъ билъ на пожаръ. Той не избиралъ, а гълталъ всичко: и медъ, и пчели, и восъкъ. Пчелитъ не обръщали на него внимание. Тѣ били твърде много заети съ своята работа.

Боби млясналь съ уста. Той изведнажъ почувствувалъ, че и нему се яде.

— И така — продължи вуйчо Енди, — моятъ Теди продължавалъ да лапа голѣми парчета медъ. Най-после той, за по-удобно, пѣхналъ главата си въ хралупата, — ужилили го нѣколко пчели, но. . . нищо, — и ялъ, и ялъ, докато усѣтиль, че вече не може. . . Тогава бавно и внимателно се смѣкналь отъ дървото, като постоянно ръмжалъ отъ удоволствие. И сега той почувствувалъ, че страшно му се спи. Като слѣзълъ до дъното на ямата, той се изправилъ на заднитъ си крака и потърсилъ удобно кѣтче. Клепкитъ му били подути, малкото му крѣгло тулумче било натѣпкано съ медъ,